

בראשות הרב"ג
ר' יגאל כהן שליט"א
ראש מוסדות 'ביע אומר'
וארגון 'ענפים'

פרשת לך לך

אהבת ה' מן הלב אל המעשה

יְיָאמר ה' אֵל אֲבֹתָם לֵךְ לָךְ מֵאֶרֶץ

וממולדתך ומבית אביך אל הארץ
אשר אראך (בראשית יב, א)

אחד מעשרת הנסיונות שנתנסה בהם
אברהם אבינו עליו השלום הוא "לך לך
מאֶרֶץ" (פרקי דרבי אליעזר פרק כו). אם

נחשוב רגע, מהי מהותו של הציווי "לך לך מֵאֶרֶץ"?
זה נסיון קשה - אברהם יושב בחרן, בסוריה, מֵרֵצָה,
הוא גָּדַל שָׁם וטוב לו.

ופתאם בא אליו הקב"ה ואומר לו: "קח את מטלטליך,
תארז מזוודה, תסע לארץ ישראל, נכון, אני יודע
שאין לך שם שום דבר, לא משפחה ולא קרובים.
תסע לשם ואני אברך אותך, אגדל אותך ואֶתֶן לך
הרבה דברים טובים".

אברהם שמע, קם, הולך. שואלים המפרשים: איזה
נסיון זה? הרי אברהם אבינו בשלב הזה של חייו כבר
הכיר את בוראו, וחידש לכל מי שרק רצה לשמוע
את עניין האמונה בו. אם כך, כאשר בורא עולם

היה בא אליו ואומר לו אפילו "סע לסודן, מחפה
לך שם מזוודה עם מיליארד דולר" - האם לא
היה יוצא למסע? בודאי שכן! אֲפֵלוּ עִם יָאק הוא

היה נוסע לסודן... איזה נסיון זה לאדם מאמין
שהבורא בעצמו מתגלה אליו? הקדוש ברוך הוא
אומר לאברהם "לך לך מֵאֶרֶץ" - אני מבין שלעזוב
את הארץ זה קשה, זו ארץ אבותי, הארץ בה גָּדַלְתָּ.
זה נסיון קשה - לעזוב את הבית. אבל אם ה' בעצמו
מבטיח לו: לך לך ואני אגדלך, אעשה אותך לגוי גדול,
לכאורה זה לא נסיון.

אלא, התשובה היא: הנסיון האמיתי היה בלב של
אברהם אבינו - לראות למה הוא הלך. הא הוא הלך
בגלל הברכה, או בגלל שהשם צוה אותו?
הרבה אנשים נותנים צדקה ואומרים: "שמע, אין
ברכה. איך תהיה לי ברכה בכסף אם לא אתן צדקה?
אומרים שרק כך תשרה ברכה בכסף שלי".

זו לא מצוה בהדור!
כְּשֶׁאֵתָה מְקֻמָּה מְצוּה, אֵתָה צְרִיךְ לַעֲשׂוֹת אוֹתָהּ כְּדִי

לְשַׁמֵּחַ אֶת אָבָא שְׂבֻשְׁמִים - וְאִזּוּ זוּהִי הַמִּצְוָה
הַמְהֵדֶרֶת בְּיוֹתֵר פְּעוּלָם.

הנסיון של אברהם היה שהוא הלך
ועבר מארצו לארץ נכר, עשה את
זה כי באמת, מעמק לבו, הוא רצה
לקיים את צווי הבורא. לכן הוא
זָכָה לְהִקְרָא "אֲבֹרָה" (שְׂעִיָּהוּ
מא, ח).

וכך גם דרשו חז"ל להרהר בראשית
לך לך צו ע"א על הפסוק (ישעיה ה,
א): "אשירה נא לידידך", כי 'ידידי' זהו
אברהם. אלו תארים קרובים מאוד, אהוב

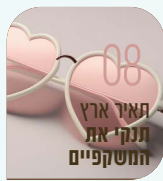
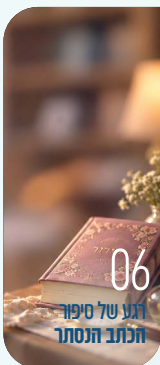
וידיד!

למה אברהם נקרא "אברהם"? הקדוש ברוך הוא מעיד
שהוא אוהב את אברהם, כי אברהם אוהב אותו. זה
דו-סטרי - אתה רוצה שהשם יאהב אותך? תאהב
אותו! השם אוהב אותך כל הזמן, אהבה של אב לכן.
אם אנחנו רוצים שבורא עולם יאהב אותנו כמו
ידידים, כמו אברהם שהיה חבר, באהבה יתרה -
עלינו לַקְדֵּשׁ אֶת פְּעֻלוֹת שְׂאֲנַחְנוּ עוֹשִׂים וּלְעֲשׂוֹת
אותן אך ורק לְכַבּוֹדוֹ: באנו לשעור תורה? הרי זה
כדי לשמח את בורא עולם, נתנו צדקה? זה כדי
לַעֲשׂוֹת לוֹ נֶחֱת רוח. אנחנו מניחים תפילין, עושים
מעשה חסד, משתדלים לעשות דברים טובים
בְּחַיִּים? בכל אלה, הקדוש ברוך הוא בוחן את הכוונה,
ולא את התמורה או השכר שאנחנו מבקשים לקבל
בתמורה.

יש כאלה שאוהבים לעשו סגולות. לתת צדקה לעני
לעילוי נשמת צדיקים גדולים - אבל המטרה שלהם
היא לקבל תמורה, שהסגולה תעבוד. אם אנחנו
רוצים להדבק במידותיו של אברהם אבינו, שהלך
לארץ אחרת לא בשביל הדברים הטובים שה' הבטיח
לו, עלינו לִכְנֹן לְשַׁמֵּחַ אֶת אָבָא שְׂבֻשְׁמִים בלבד.

מההליכה של אברהם אבינו לאחר, בלי מכרים ובלי
אוהבים, אך ורק כי ה' ציוה אותו לעשות את זה,
אנחנו לומדים איך מקיימים מצוות. התוצאות הטובות,
השכר, הפירות בעולם הזה והקרן שתישמר לנו לעולם
הבא - יהיו רק התוסף. לא הגורם העיקרי שיניע אותנו
לעשות טוב!

שבת שלום!

זמני שבת לפי לוח "אור החיים"

יום	ת"א	ח'פה	ב"ש
כניסה	17:42*	17:40	17:42
יציאה	18:32	18:30	18:32
ר"ת	19:11	19:07	19:10

בירושלים: לנוהגים 40 דק' 17:22

התחלה טובה

עמותת "ענפים" בראשות הרב יגאל כהן פועלת כדי להושיט יד
לאותן משפחות שנמצאות במצוקה כלכלית. מטרונות, טיטולים,
מגבונים, לולים וכל מה שתינוק צריך כדי לגדול בנחת.

רשאל את הרב
 הרב נריה ברבי
 ראש "ענפים בהלכה"
 *2381

משלחן רבנו

מי שאינו זוכר אם בירך כבר אם מותר לו להמשיך לאכול

לכבוד הרב יש לי שאלה, הרבה פעמים קורה לי שאני כבר באמצע לאכול, ואני לא זוכר אם ברכתי על האוכל או שלא בירכתי, מה אני אמור לעשות, לברך שוב מספק, או להמשיך לאכול בלי לברך? אשמח לתשובה. תודה רבה.

לשאלת כבוד השואל היקר,

בכל מקרה שאדם אינו זוכר אם בירך ברכה מסויימת, אינו חוזר לברך, כיון שכל הברכות הם מדרבנן, וספק ברכות להקל, כי אולי באמת הוא בירך, ואז הברכה שלו תהיה לבטלה. ורק אם אכל לחם ושבע ממנו, ואחר כך התעורר לו ספק אם בירך ברכת המזון, צריך לחזור ולברך, כי ברכת המזון היא מצוה מהתורה, וספק דאורייתא לחומרא, וכמו שכתב מרן בש"ע (סימן רט ס"ג, וסימן קפד ס"ד). ע"ש.

אמנם נחלקו הפוסקים מה הדין במקרה שאדם לא זוכר אם בירך על מאכל מסויים, האם מותר לו להמשיך לאכול ממנו, או שאסור לו להמשיך לאכול, שהמהרש"א בפסחים (קכ. ד"ה פרש"ם) כתב שאסור לו להמשיך לאכול. וכן כתב הכף החיים (סימן קסז אות ע) בשם הדבר משה. אבל להלכה מותר לו להמשיך לאכול, וכמו שכתב מרן זצ"ל בספר חזון עובדיה (ברכות עמוד ריג בהערה). ע"ש.

ומכל מקום יש כמה עצות שכדאי לעשותם במקרה שאדם אינו זוכר אם בירך: א. אם חבירו בא לאכול דבר שבברכתו שווה לברכה שמסופק עליה, יבקש ממנו שיתכוין להוציא אותו, והוא יכוין לצאת לצד שבאמת לא בירך על המאכל. וכ"כ בשו"ת יביע אומר (ח"ח או"ח סימן כד אות ה). ע"ש.

ב. אם מדובר במאכל או משקה שמועיל בהם שינוי מקום (דהיינו דברים שבברכתם האחרונה בורא נפשות, או בלחם ועוגות אם עדיין לא אכל מהם שיעור כזית), ישנה את מקומו על ידי שיצא למקום ציבורי תחת כיפת השמים, ואח"כ יחזור לברך על המאכל שמסופק עליו. ואף על פי שבדרך כלל אסור לגרום ברכה שאינה צריכה, מכל מקום כיון שרוצה להסתלק מהספק, רשאי לעשות כן, וכמבאר בש"ע (סימן קעד ס"ד וס"ז). ע"ש.

ג. יאמר את הפסוק הראשון של 'ויברך דוד', דהיינו שיאמר 'ברוך אתה ה' אלהי ישראל אבינו מעולם ועד עולם', ויש בזה הזכרת שם ומלכות, ומיד אחר כך יאמר את נוסח הברכה שצריך לה, כגון 'שהכל נהיה בדברך', או 'בורא פרי העץ' וכדומה. וכ"כ הפתחי תשובה (י"ד סימן שכה סק"א) בשם הפרי תבואה. והובא בספר חזון עובדיה (ברכות ע"א). ע"ש.

ד. יאמר את כל נוסח הברכה בפיו, אבל את הזכרת השם יכוין במחשבה ולא יוציא מהפה, כי בזה יוצא ידי חובה לדעת הראשונים שסוברים שמחשבה נחשבת כמו דיבור, ומצד שני אין בזה חשש ברכה לבטלה (אפילו לדעת הראשונים הנ"ל), כיון שאיסור ברכה לבטלה הוא דוקא כשמוציא שם שמים מפיו, כי נאמר (שמות כ. ז) 'לא תשא את שם ה' אלהיך לשוא', ועוד נאמר (תהלים טז. ד) 'ובל אשא את שמותם על שפתי', ולכן איסור הוצאת שם שמים לבטלה הוא רק כשמוציא אותו בפיו (ולא במחשבה). ולכן גם כאן יחשוב את הזכרת השם בלבו. וכן כתב מרן זצ"ל בספר חזון עובדיה (שם ע"א ע וע"א). ע"ש.

לסיכום: מי שהתחיל לאכול, ופתאום התעורר לו ספק אם בירך על המאכל, לא יחזור לברך עליו, שספק ברכות להקל. ואם רוצה להמשיך לאכול, מותר לו אפילו לכתחילה. אמנם לעיל הבאנו כמה פתרונות שיכול לעשות כדי לצאת מהספק.

החותם באהבה יגאל כהן

היוצא מחדר האמבטיה לאחר שהתרחץ שם, האם צריך ליטול ידי? ?

היוצא מבית המרחץ (והוא הדין לאמבטיה), צריך ליטול ידיו, אבל אין צריך כלי, וגם אין צריך ג"פ, בשונה מיוצא מבית הכסא שלכתחילה צריך ג"פ. ואפילו אם בתוך חדר האמבטיה יש בית הכסא, אם לא עשה שם צרכיו, אין צריך נטילה ג"פ, אלא סגי בפעם אחת. ואם לא התרחץ שם כלל, רק נכנס לקחת חפץ וכדומה, אם יש בית הכסא צריך ליטול ידיו פעם אחת כנ"ל, ואם אין שם בית הכסא, אין צריך ליטול ידיו כלל. וכל האמור לעיל שצריך ליטול ידיו, היינו בלא כלי. (דהיינו בין באופן שצריך ליטול ידיו ג"פ כגון בבית הכסא, ובין באופן שצריך ליטול ידיו פעם אחת, כגון בבית המרחץ).

(בן איש חי פרשת תולדות אות יז. שו"ת יחזקאל דעת ח"ג סי' א. ומש"כ שאם יש שם בית הכסא אבל לא התפנה, סגי בפעם אחת, היינו משום שכל שנכנס לבית הכסא שלא לעשות צרכיו סגי בפעם אחת, ולכן גם בזה סגי בפעם אחת)

שלקתי בשר במשך כמה שעות ולאחר שהוצאתי אותו מהסיר בעודו רותח הנחתי אותו על גבי השיש, ולאחר כמה שניות שמת' לב שהנחתי אותו ע"ג חלב שנשפך על השיש. האם מותר לאכול את הבשר? ?

בשר רותח שנפל או הונח בטעות בתוך חלב צונן, אינו נאסר באכילה, כיון שכלל גדול הוא בדינו 'תתאה גבר', דהיינו שהתחתון שהוא צונן מקרר את הבשר כולו, אלא שצריך לקלוף את הבשר במקום שנפל בחלב, משום שאף החלב הצונן גובר ומקרר את הבשר העליון, מכל מקום עד שמקררו אי אפשר שלא נבלע בבשר מעט חלב, אבל שאר הבשר שלא נגע בחלב מותר באכילה.

ושיעור קליפה הוא שתהיה גסה באופן שתינטל כולה כאחד. וכל האמור היינו דוקא באופן שנפל הבשר הרתוח לתוך החלב הצונן, אבל במקרה ההפוך שנפל בשר צונן לתוך חלב רותח, או שנשפך חלב צונן ע"ג בשר רותח, הדין שונה וכמבאר לקמן. (שלחן ערוך סי' צא סעיף ד. ומש"כ בטעם הדבר שצריך לקולפו, כן הוא בש"ך שם סק"ז, ובט"ז סק"ו. ושם נתבאר שאפילו החלב צף מעל פני הבשר ע"ש)

צוות ישיבת "יגל ליבי"
 בראשות הרב יגאל כהן שליט"א
 פועל רבות במתן מעטפות חמה ומכובדת כדי שבחורים יוכלו ללמוד תורה לשמה באהבה.

החלק שלך בנצח <
03-8000-770

יגל לבם בתורת

תומכים בלימוד התורה ושותפים בזכויות לנצח.

מדי
שבת

מתוך ספרו של מרן
ראש הישיבה
רבנו מאיר מאזוז זצוק"ל
הרב אחיה עובדיה

ההבדל בין אברהם ליעקב

נאמר חידוש של מו"ר רבי יצחק בוחניץ. יש שאלה, מדוע לא אומרים בתפלה "אלהינו ואלהי אבותינו, אלהי אברהם אלהי יצחק ואלהי ישראל", הרי הקב"ה קרא ליעקב בשם ישראל - "כי אם ישראל יהיה שמך", אז למה לא אומרים "ואלהי ישראל"? אלא בגלל ש"אלהי אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב" זה בדיקו 26 אותיות כמנין שם הוי"ה, ואם נאמר "אלהי ישראל" יהיו 27 אותיות.

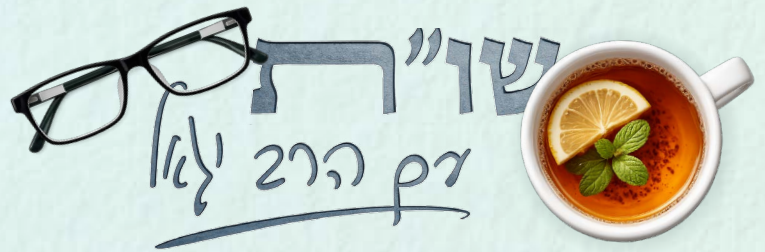
אבל יש על זה שאלה, נאמר "אלהי ישראל" בלי וא"ו, ויהיו 26 אותיות? אלא לא יפה לומר כמה דברים בלי וא"ו החיבור בסוף. תמיד בסוף משפט יש וא"ו החיבור, כמו: "ראובן שמעון לוי ויהודה. יששכר זבולון ובנימין", כולם עם וא"ו בסוף ("ידן ונפתלי, גד ואשר", יש וא"ו באמצע בגלל שכל שנים לבד. דן ונפתלי הבנים של בלהה, וגד ואשר בני זלפה). לכן אומרים "ואלהי יעקב".

הדבר הזה רמזו בהפטרה: "למה תאמר יעקב ותדבר ישראל, נסתרה דרכי מה' ומאלהי משפטי יעבור". "למה תאמר יעקב"? - למה בתפלה אומרים "ואלהי יעקב"? "ותדבר ישראל" - תאמר "ואלהי ישראל! לא, נסתרה דרכי מה' - לא יצא מספר שם הוי"ה. "ומאלהי" - ואם תאמר נוריד את הוא"ו, ונאמר "אלהי ישראל" ("ומאלהי" - ו' מ"אלהי"), אי אפשר, "משפטי יעבור" - יש משפט בדקדוק שצריך להיות וא"ו בסוף.

עוד דבר, למה אצל אברהם, אחרי שהקב"ה קרא לו אברהם - לא נקרא יותר אברם, ואילו אצל יעקב גם אחרי שנקרא ישראל - "לא יעקב יאמר עוד שמך כי אם ישראל" - עדיין אתה מוצא כמה פעמים יעקב וישראל ביחד. אלא שבאברהם נאמר "ולא יקרא עוד את שמך אברם". אברם זה אפילו לא השם הטפל שלך (כמו "ולא יאכל את בשרו - את הטפל לבשרו). לכן אחרי שהקב"ה שינה לו את שמו לאברהם, לא תמצא אף פעם אברם.

אבל אצל יעקב נאמר "לא יעקב יאמר עוד שמך", יעקב זה שמו הטפל וישראל העיקר. כשאנחנו מקיימים את התורה, שומרים את המצוות ומתאחדים כולנו, אנחנו נקראים ישראל. לכן, המדינה שלנו שנקראת "מדינת ישראל", זה סימן טוב. אנחנו צריכים להפסיק עם כל המחלוקות שלנו ולהתאחד ולשמור את חוקי התורה, ונזכה לגאולה שלמה במהרה בימינו, אמן.

לרכישת הספר מדי שבת << 053-3178863

אלוה: האם מותר לרחוץ כלים במים חמים בשבת שהוחמו ע"י הבוילר (דוד חשמל) בערב שבת?

תלמיד:

אם עדיין יש בדוד מים חמים בחום של 45 מעלות יש להמנע מלפתוח את המים החמים, אפילו שפותחים מקצת. אבל אם כבר נגמרו כל המים הרתוחים שבדוד, מותר לשטוף כלים אע"פ שיש מים פושרים. (וכל אחד צריך לדעת בביתו, כמה זמן דלק הדוד וכמה השתמשו ולשער אם נשארו מים בחום של 45 מעלות).

אלוה: אני זורע תפוחי אדמה ועגבניות בגינה, ורציתי לדעת כמה צריך להרחיק אחד מהשני כדי שלא יהיה איסור "כלאים"?

תלמיד:

בהלכות כלאים יש הרבה פרטי דינים, מכל מקום מי שזורע בגינתו כמה מיני זרעים ירחיק בין מין למין לפחות טפח וחצי (כ-14 ס"מ), וידאג שהעלים של כל סוג לא יתחברו ויראו מעורבים אחד בשני. וזרעים שמתפשטים כגון דלעת וכדומה צריך להרחיקם הרבה יותר, כדי שיגדלו העלים לא התערבבו אחד בשני. (עיין מרן יור"ד סי' רצ"ז ס"ז).

אלוה: קניתי מטריה חדשה ויקרה ואני מאוד שמח בה האם אני צריך לברך עליה 'שהחינו'?

תלמיד:

מנהגנו שאין מברכים על כלים חדשים 'שהחינו', ורק על בגדים ופירות חדשים מברכים. (חזו"ע טו בשבט ברכות).

אלוה: בחורף אני לפעמים אוכל דייסה שעשויה קוואקר (שבולת שועל), רציתי לדעת מה אני צריך לברך ברכה ראשונה ואחרונה?

תלמיד:

דייסה העשויה מחמשת מיני דגן, אם היא סמיכה שאוכל אותה עם כפית, מברך עליה תחילה 'בורא מיני מזונות', ולבסוף, אם אכל כזית בתוך שבע דקות מברך 'על המחיה'. אבל אם הדייסה דלילה נוזלית כמו מים, ברכתה בתחילה 'שהכל', ולבסוף, אם שתה ממנה רביעית בבת אחת מברך נפשות. (ויש להוסיף שאם הקוואקר נשאר בשלמותו ברכתו אדמה).

מאמרים בהלכה
ובאמונה, סיפורים
לילדים, מדור
לנושאים ועוד תוכן
עשיר לחיזוק
וקירוב לנושמה

התקשרו לשותפות בהפצה <
03-8000-770

יש לך אפשרות
לזכות את
הרבים

שמירת הלשון
הרב אהוד מולאי
מחבר הספר "ואהבת לרעך כמוך"

"גדולה הכנסת אורחים

(שבת קכ"ז, ע"א)

מהקבלת פני שכינה"

שלום לעם ישראל היקרים והחביבים

שלום לעם ישראל היקרים והחביבים.

נשאלתי מאת יהודי מסור, ירא שמים ובאהבת ה' קשור, שיש לו שכן מאוד כעסן, ועם בני ביתו הוא מאוד רתחן, ומדי יום מרים את קולו וצועק, ועם בני ביתו לעולם אינו מתאפק. ורוצה להזמין לביתו חבר מהילדות, שמכיר את השכן עוד מקטנות, מהעבר שעוד היה ילד מאוד מופנם, ולעולם אינו צועק פשוט חבר מושלם, ועכשיו אם יבוא וישמע את הצעקות, יכול אותו חבר בעיניו להתגנות. וכעת האם מותר לו לארח את החבר, או שבמקרה כזה אסור וצריך להזהר.

ועניתיו את שכותב הרב 'חוט שני' (עמ' תלג סוף אות ג), שבזה אין לשון הרע על השני. ומותר להזמין לביתו אדם אחר, אף על פי שישמע את השכן גוער, ומרים את קולו על אשתו וילדיו, ואין בזה לשון הרע ושמעות שוא, שהרי את הגנאי הוא מגלה בעצמו, ואין כאן לשון הרע מאדם על חברו.

ונסיים בוורט מאוד מיוחד, לחזק את האחדות עם כל אחד ואחד, שאומר ה'שפת אמת' הקדוש והטהור, עצה לחיים המביאה הרבה מאוד אור: בקריאת ההגדה בליל הסדר, אנו קוראים פיסקא עם הרבה מאוד מסר, שלא 'אחד' בלבד עמד עלינו לכלותינו, ובכל הדורות זה היה בעוכרינו, בגלל החוסר אחדות, עד היום לא זכינו לפדות.

"שלא אחד בלבד" - זה שאיננו מאוחדים בינינו, הוא הדבר הנותן כח לאויבינו, לרצות לכלותנו ולבקש את רעתינו. ובדבר זה אנו צריכים לעשות, ואסור לנו לחשות, באחדות עם ישראל להתחזק, ולא להשאיר מקום אחד ריק, שאין בו אהבת ישראל, וכך נזכה לביאת הגואל, במהרה בימינו, אמן כן יהי רצון.

ניתן לשמוע חיזוק קצר (כדקה וחצי) מדי יום ביומו
בהלכות שמירת הלשון בטל: 077-2222-069
(שלוחה 3 ואחר כך הקש 1.)

דרר חדשה
הרב מאיר כהן
רב קהילה
באור יהודה

הפתח לתשובה

המפתח לתשובה

המפתח לתשובה הוא להתעורר מהתרדמה. אין אלו דברי מליצה, אלא עובדה. הבלי העולם הזה הם סם הרדמה, האדם שוקע בתרדמה עמוקה, ואיננו חש כיצד הוא מתדרדר והולך. כל זמן שאדם שוקע באותה תרדמה, אינו יכול לחפש במעשיו ולחזור בתשובה. כל זמן שאדם שוקע בשינה רוחנית, אינו זוכר את בוראו. הוא יכול להתפלל ולהתפלל, ולשכוח שהוא מדבר עם ה' יתברך, מפני שהשכל נרדם.

אחים יקרים! כל אחד חייב להתעורר מהתרדמה שהוא נמצא בה.

מתגבר ומנצח

הגמרא (קידושין פא' ע"א) מביאה מעשה, ביהודיות שנשבו בידי הגוים, ואותם גוים הביאום לעיר נהרדעא, ותושבי נהרדעא פדו אותן בציווי של רב עמרם. אחר כך העלו אותן לעלית הגג אשר בביתו של רב עמרם, ונטלו את הסולם שבו עולים לעליה, כדי שלא יעלה לשם אדם ויכשל, חלילה.

כשעברה אחת מהן לפני פתח העליה, נכנס אור גדול מהפתח מרוב יפיה. כשראה זאת רב עמרם, נטל את הסולם, שלא היו יכולים אפילו עשרה בני אדם להרימו מרוב משקלו, והרימו לבדו, שמרוב חשקת התאוה, אזור כוחו, ועלה בסולם כדי לתובעה לעבירה. כשהגיע לאמצע הסולם, פיסק רגליו לעמוד על מקומו כדי להתגבר על יצרו, הרים קולו וצעק: "פרצה אש בביתו של רב עמרם, (ולא הוציא דבר שקר מפיו, אלא כוונתו היתה ליצר הרע הדומה לאש, ומבואר בגמרא שכאשר ניצל מהיצר הרע, יצא ממנו עמוד אש. מהרש"א), כדי שיבואו בני השכונה לכבות את האש, ומחמת הבושה לא יעבור את העבירה. לשמע זעקותיו הגיעו חכמים לביתו כדי לכבות את הדליקה, וכשראו שאין שם אש, הבינו שקרא להם להינצל מהעבירה. אמרו לו החכמים: ביישת אותנו, שיאמרו שתלמידי חכמים מתאווים לעבירה, אמר להם רב עמרם לחכמים, מוטב שתתביישו בעולם הזה, ולא תעברו עבירה ותתביישו בעולם הבא. לאחר מכן כשראה רב עמרם עד היכן צדיק כמוהו יכול להגיע, השביע את היצר הרע שיצא ממנו. יצא ממנו היצר הרע, והיה נראה כעמוד אש. אמר לו רב עמרם ליצר הרע: "ראה, אתה אש ואני בשר ואף על פי שהדרך היא שהאש שורפת את הבשר, אני עדיף ממך, שניצחתי אותך והתגברתי עליך".

יראת שמים

אחים יקרים! צריכים לדעת, שהרבה פעמים אדם חוזר בתשובה על מעשיו הרעים, ואז היצר הרע רוצה להכשיל את האדם. ויש לאדם צער רב מזה, הרי חזרתי בתשובה, מדוע תוקף אותי היצר הזה כל כך חזק? והסיבה היא, אומר רבינו הראשית חכמה בפתיחת שער הקדושה, שעל ידי העבירה, דוחה האדם את יראת שמים מעליו. ולכן העצה היא, לחזק את היראת שמים.

150 שיעורים נבחרים של הרב יגאל כהן

עכשיו > בדיסק און קי

מלאים בהגשמה עצמית • מוטיבציה
טיפול בדיכאון וחרדות • זוגיות טובה

לפרטים > 03-8000-770

מלאי של עוצמה

נסו לדמיין את הספר או הסרט האחרון שראיתם. כבר נכנסתם לתוך העלילה, המתח, התחברתם לדמויות, ולפתע עובר לידכם חבר אומר לכם - "סרט/ספר מדהים, הוא מת בסוף". הרצון שלכם להמשיך לצפות/לקרוא ירד פלאים.

אברהם אבינו יוצא בפרשת לך לך למסע. "לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך אל הארץ אשר אראך" - אלוקים לא מגלה לו את היעד הסופי. כך כל אחד מאתנו בשלב מסוים יצא מהבית, מאזור הנוחות שלו, ויצטרך ללמוד, לעבוד, להתחתן. אף פעם לא באמת נדע מה יהיה בסוף. כיצד מתמודדים עם חוסר ודאות?

- קבלו את זה שאין "ככה צריך" בחיים: אם אתם משוכנעים שהדברים תמיד יעברו כמו שאתם מצפים, ככל הנראה תסבלו ממפח נפש ואכזבה גדולה. אמצו גישה מכילה לגבי ההפתעות והיערכו בחיכם, הזכירו לעצמכם שהאושר שלכם לא צריך להיות תלוי בתוצאה כזו או אחרת.
- נסיון האתמול: נסו להיזכר במקרים קודמים בהם התמודדתם עם אי ודאות. זו לא הפעם הראשונה שאתם עומדים מלאי שאלות. כיצד התמודדתם עם החשש? במי נעזרתם? האם הדברים הסתדרו לטובה? הזכירו לעצמכם שכבר הייתם במצב העמום הזה, ושרדתם כדי לספר. גם אם החוויה שלכם לא הסתדרה באופן מושלם, הזכירו לעצמכם מה למדתם וכיצד התקדמתם.
- כל העולם כולו גשר צר מאד, והעיקר לא לפחד כלל - להתחזק באמונה, לבטוח בקב"ה ולזכור שכל אחד יודע כמה גרעינים יש בתפוח, אבל אף אחד לא יודע כמה תפוחים יכולים לצאת מכל גרעין. העתיד הוא גרעין, הוא פוטנציאל בלתי מוגבל. יהי רצון שהדברים יסתדרו כפי שאתם רוצים, וגם אם לא, תדעו שזה מה שאלוקים רצה, והכול בסופו של דבר לטובה.

"אל תבקש שהחיים יהיו קלים יותר, אלא בקש שאתה תהיה חזק יותר."

המכתב שלא נשלח

יש רגעים שבהם אבא כל כך עסוק בלחנך את הבן שלו, שהוא לא שם לב שבדרך הוא מאבד את הקשר איתו. וגם אני הגעתי למקום הזה. הבן שלי כבר היה בגיל שכל דבר הפך לוויכוח. הלימודים ירדו, הוא התחיל לחזור מאוחר יותר הביתה, בבית כמעט לא עזר, וכל בקשה פשוטה שלי הסתיימה בתשובה קצרה או בפרצוף כועס. אני הייתי מודאג, וככל שדאגתי יותר הערתי יותר, וככל שהערתי יותר הוא התרחק יותר.

הייתי אומר לעצמי שאני אבא שלו, שזה התפקיד שלי. אם אני לא אגיד לו מה נכון, מי יגיד? אם אני אוותר עכשיו, מה יהיה איתו בעוד כמה שנים? אבל לא שמתי לב שכמעט כל שיחה שלנו כבר הפכה לשיחת חינוך. גם כשהוא התיישב לידי לכמה דקות, מהר מאוד מצאתי משהו להעיר עליו. רציתי כל כך לשנות את מה שקורה איתו, שלא שמתי לב למה שקורה בינינו.

ערב אחד היתה בינינו מריבה קשה במיוחד. הוא ענה לי בצורה שפגעה בי מאוד, ואני אמרתי לו דברים שמיד אחר כך הצטערתי עליהם. הוא נכנס לחדר וטרק את הדלת, ואני נשארת בסלון רותח מכעס. החלטתי לכתוב לו מכתב. כתבתי את כל מה שישב לי בלב, על ההתנהגות שלו, על הלימודים, על השעות שהוא חוזר, על הכבוד בבית. כתבתי לו שאני לא מוכן להמשיך ככה ושיש דברים שחייבים להשתנות.

כשסיימתי קראתי את המכתב מהתחלה, ופתאום משהו כאב לי. כל המכתב היה על מה אני רוצה ממנו. לא היתה שם אפילו שורה אחת על כמה חשוב לי הקשר איתו.

לקחתי דף חדש. הפעם כתבתי רק כמה שורות: "בן שלי, אני יודע שבתקופה האחרונה אכזרתי לך כל כך הרבה. אני רוצה שתדע משהו שאולי שכחתי להגיד לך: הקשר שלי איתך חשוב לי יותר מכל מה שאני מנסה לחנך אותך אליו. אני רוצה שתצליח, כי אני אבא שלך. אבל אני לא מוכן שבדרך לשם נאבד אחד את השני. לפני הכל אתה הבן שלי, ואני אוהב אותך גם כשאני כועס וגם כשאנחנו לא מסכימים".

הנחתי את המכתב על המיטה שלו והלכתי לישון. הוא לא אמר עליו מילה למחרת, וגם לא ביום שאחרי. לרגע אפילו חשבתי שזה בכלל לא נגע בו.

אבל משהו קטן התחיל להשתנות. ערב אחד הוא התיישב לידי בסלון בלי שביקשתי. כמה ימים אחר כך שאל אם אני רוצה לבוא איתו לסידור. לאט לאט חזרנו לדבר, בהתחלה על דברים קטנים, אחר כך גם על הדברים שבאמת כאבו. ומה שהפתיע אותי יותר מכל היה שדווקא כשהפסקתי להפוך כל מפגש בינינו לשיחת חינוך, גם ההתנהגות שלו התחילה להשתנות. הוא התחיל לקחת יותר אחריות, לחזור בזמן יותר, ואפילו בלימודים התחיל להשקיע מחדש.

יום אחד, חודשים אחר כך, נכנסתי לחדר שלו וראיתי במקרה את המכתב שלי מקופל בתוך אחת המגירות. הסתכלתי עליו והוא חיך ואמר: "אני שומר אותו".

באותו רגע הבנתי משהו שלא אשכח. לא ויתרתי על החינוך של הבן שלי כשבחרתי בקשר. בדיוק להפך. גיליתי שהקשר הוא מה שאפשר לחינוך להיכנס.

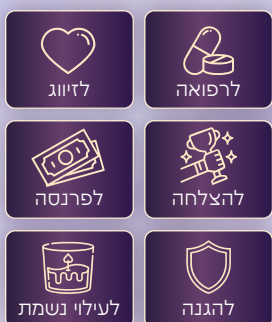
כי ילד שמרגיש שאבא שלו רוצה קודם כל אותו, ולא רק את ההתנהגות הטובה שלו, כבר לא צריך להילחם כל הזמן כדי להגן על עצמו. ולפעמים זה הולך ברגע שבו אנחנו מפסיקים לנסות לשנות את הילד בכל שיחה ומתחילים לשמור על הלב שלו קרוב מתחיל, השינוי שחיכינו לו כל כך הרבה זמן.

לפעמים חסיפיה שמישהו יקשיב נכון בזמן

כדי לעצור הידרדרות בבית.

מוקד תמיכה והדרכה להורים בהכוונת הרב אסף זכריה

ימים א'-ה' | 23:00-05:04-8420996

להקדשה התקשרו כעת <
03-8000-770

מעניקים ליקירים זכות נצחית.

הקדישו שם בעלון שכולו לזכור וזיכוי הרבים
כל התחזקות ולו מעט מקריאה בעלון "יגל ליבי"
תוסיף שפע וברכה להקדשה שלכם.

הכתב הנסתר

נעים להכיר, קוראים לי אבי.

במשך שנים רבות הייתי משוכנע למדי שאני האדם החשוב והמבריק ביותר במערך המשפחתי שלנו, לפחות בכל הנוגע להבנת נפש האדם. מחשבה עמוקה שליוותה אותי היתה שאני צריך לדעת בדיוק מה כל אדם חושב ומרגיש עוד לפני שהספיק להוציא מילתו הראשונה. אולם, אירוע אחד שהתרחש סביב אירוסיו של אחי לימד אותי שיעור מאלף ומשנה חיים, שהבהיר לי עד כמה הפרשנויות שאנו בונים במוחנו עלולות להיות הרסניות ומוטעות.

את המילים הבודדות הללו ושלחתי אותן מיד למומחה לניתוח כתב יד - גרפולוג מקצועי. כעבור מספר ימים קיבלתי לידי דו"ח מפורט ומקיף. חוות הדעת כולו הציגה מעלות רבות, אך לצד זאת הצביעה גם על לא מעט נקודות מורכבות ומאתגרות באופייה. מבחינתי, ברגע שהחזקתי את הנייר הזה ביד, הרגשתי שאני כבר מכיר אותה לעומק ויודע מראש בדיוק מי היא.

אחי התחתן בשעה טובה, ומאותו רגע ואילך, בית ההורים הפך למעין זירת מחקר פעילה בהובלתי. בכל הזדמנות שבה נפגשנו, היינו מנתחים כל פעולה שלה, בדיוק כפי שציין מומחה הכתב - יש כאן מורכבות מסוימת. הנה, ראיתם את זה? האותיות הרי הראו שיש כאן קושי מסוים וכו'.

במקום לאפשר לכולנו להכיר אשה טובה, נעימה וישרת דרך באופן טבעי וישר, גרמתי לכל בני המשפחה להתבונן בה דרך המשקפיים הביקורתיים והחדשניים שיצרתי במו ידיי. חלפו מספר שנים, והיא כבר הפכה לחלק בלתי

שבידורים שגורתיים ומקובלים אינם מספקים כלל. רציתי להגיע לתובנות עמוקות בהרבה, לדעת בדיוק מי המדוברת העומדת להצטרף למשפחתנו והאם היא אכן מתאימה לנו בכל קנה מידה. מכיוון שלא היה נעים או ראוי לבקש ממנה דוגמת כתב יד באופן ישיר, החלטתי לקחת את היוזמה לידי ולפעול בדרכים עוקפות.

הפעלתי קשרים שונים וביקשתי מיודעי דבר ששיגו עבורי את דוגמת כתב יד שלה מהמוסד הלימודי בו למדה. בסופו של דבר, אותו איש קשר הצליח להשיג עבורי את הסידור האישי שלה, זה ששימש אותה מדי יום ביומו. בעמוד הראשון, באותיות קטנות וזהירות, היו רשומות שמה ושם משפחתה. כשראיתי זאת, אמרתי לעצמי בסיפוק רב: זהו זה, כעת נדע בדיוק מול מי אנחנו עומדים. לקחתי

הכל החל כאשר הציעו לאחי את מי שהפכה בהמשך לרעייתו. בני המשפחה שמחו מאוד למשמע ההצעה, אך אני, בשל נטייתי הדקדקנית והבררנית, הרגשתי

סרקו את
הקוד >

בספר
'בחסד בתוכי'
של הרב יגאל כהן
תמצא
תחושת ביטחון
אמיתית לנשמה
תשובות שמאירות
את הדרך
והשראה שבונה
עומק פנימי אמיתי.

כל מה שצריך זה
ביטחון
לנשמה

לגדל בחכמה

הרב משה פינטו
ראש ישיבת 'פאר משה'
ורב שכונות צפון פ"ת

ברכת הממון

בראשית דרכו של אברהם אבינו, עת נבחר להיות אב לאומה, מבטיח לו בורא עולם שפע ברכות: "ואברכך". מפרש רש"י: "בממון". לכאורה הדבר פלא, הלא דרכם של חסידים ועובדי ה' כרוכה בהתרחקות מהבלי העולם ומרדיפה אחר הון. התורה נקנית בהסתפקות במועט, כמאמר התנאים מרבה נכסים מרבה דאגה. העושר נתפס כנסיון העלול להביא לגאוה. הכיצד גולת הכותרת בברכת ה' לאברהם מפורשת דווקא בממון?

הביאור בזה מונח בהבדל שבין צדיק פרטי לאברהם אבינו, אב המון גויים. מידתו חסד. כדי לנהל מפעל עצום של הכנסת אורחים ולפרנס את הנפש אשר עשו, נדרשו משאבים אדירים. הממון אצלו איננו מטרה לעינוג אישי, אלא כלי שרת להרחבת הקדושה.

בורא עולם מברך אותו משום שכל מטבע שעליה הוא מניח את ידו הופכת מיד למנוף של חסד. ברובד העמוק, אברהם אינו בורח מהעולם אלא רותם אותו. הוא מוכיח שאפשר להיות בעל רכוש רב ולהישאר עבד ה' מוחלט.

הוא מקדש את החומר ומעלה אותו לשורשו. בנוסף, הממון העניק לו עצמאות קריטית. מול מלך סדום שהציע לו רכוש, אברהם סירב בתוקף: "ולא תאמר אני העשרתי את אברם". העושר העניק חירות שלא להתכופף בפני איש.

לאור זאת, מתגלה יסוד עצום בתורת החינוך. לעיתים אנו מתלבטים כיצד להכין את ילדינו מול עולם שופע פיתויים. יש הבוחרים בהסתגרות מוחלטת, אך אברהם מלמד דרך נוספת.

משימתנו אינה למנוע מהילד לגלות את כישרונותיו, אלא להשמיע לו אמרי שפר שיבהירו כי כל מתנה שקיבל אינה נועדה לעינוג אגואיסטי. עלינו לחנכו שהממון והכישרון הינם כלי של חסד.

ילד חכם המבין זאת היטב, לא ישתעבד אליהם. ממש כאברהם, עלינו לחנך ילדים לפגוש את מציאות החיים מתוך קדושה, ולהוכיח שאפשר להיות מחובר למציאות מבלי לאבד את היראה.

מלך סדום מייצג את הרחוב המציע לילד אושר כוזב. ילד שאינו מקבל ברכת עושר פנימית בביתו, עושר של אהבה ובטחון, יחפש זאת בחוץ ויתכופף בפני לחצים.

אך כאשר הורה מברך את ילדו בעושר פנימי ובחוסן זהותי, הוא מעניק לו חירות ועצמאות. הילד ייצא לעולם בטוח בעצמו, ויוכל לומר בגאוה לכל השפעה שלילית: אינני זקוק לאישורים שלכם, כי יש לי עולם מלא, עשיר וקדוש משלי.

נפרד, אהוב ומוערך מהמשפחה. עד שבשבת אחת, במהלך ביקור משפחתי אצל הוריי, התרחשה התפנית המפתיעה.

גיסתי עלתה לעליית הגג כדי לחפש ספר מסוים, ונתקלה שם במקרה באותו סידור ישן מתקופת אירוסיה. היא ירדה למטה, ובחיוך תמים שאלה, כיצד הגיע הסידור שלה לעליית הגג. אמר, בתמימותה ועל פי תפיסתה שהאירוע כבר שייך לעבר הרחוק, החליטה שהגיעה השעה לספר את הסיפור המשעשע. היא תיארה בפניה כיצד אני החכם והדואג לאחי, דאגתי להשיג את כתב היד שלה עוד לפני שנפגשה עם אחי, לשלוח אותו לגרפולוג לקבל מידע.

ואז התרחש הגילוי המסעיר

גיסתי לקחה את הסידור, הביטה בשם הרשום בעמוד הראשון, פתחה עיניים משתאות, ואז התפרצה בצחוק גדול ומשוער. "מה?!" היא אמרה בהפתעה, "הכתב הזה? זה בכלל לא הכתב שלי! כשהייתי בלימודים, החברה הכי טובה שלי לקחה ממני את הסידור לשימוש במשך שבוע, והיא זו שרשמה את השם שלי בעמוד הראשון כדי שלא יתבלבל עם סידורים אחרים".

באותו רגע ממש, הרגשתי כיצד קרקע המציאות נשמטת מתחת לרגליי. במשך שנים רבות הסברתי לכל בני המשפחה את עומק אופייה ומורכבותה - והכל התבסס על ניתוח מעמיק של כתב יד השייך בכלל לאדם זר לחלוטין, חברה שלה מתקופת הלימודים!

טעות זו הבהירה לי עד כמה התנהלות שיפוטית וביקורתית מביאה עמה נזק ואינה מועילה דבר. הבנתי שכאשר אנו מנסים לקטלג אנשים מראש, להגדיר אותם על פי סברות, הערכות או ניתוחים חיצוניים, אנו עושים להם - וגם לעצמנו - עוול כבד. אנו חדלים לראות את האדם האמיתי והחי הנמצא מולנו, ומתחילים לראות אך ורק את הדעות הקדומות והמחשבות המוטעות שהלבשנו עליו.

הסיפור מלמד, כי יעוץ מקצועי או ניתוח גרפולוגי יכולים לשמש ככלי עזר מסוים, אך לעולם אינם תחליף למפגש אנושי חי. הליקוי הטיפולי והערכי מתרחש כאשר הופכים את האבחון היבש למסנן יחיד שדרכו שופטים את הזולת ומסמנים אותו מראש כבעייתי. בנייה של קשר אנושי נכון, הערכה הדדית וקרבה משפחתית נשענים על הקשבה נקייה, פתיחות הלב, הסתכלות בגובה העיניים ולימוד זכות בעין טובה.

ניתן לשלוח סיפורים למערכת בכתובת < anafeam3@gmail.com

סרקו את
הקוד >

בספר 'שיעורי
הרב יגאל כהן'
תמצאו חיזוקים
אמיתיים לנשמה

תשובות שמאירות
את הדרך
והשראה שבונה
עומק פנימי אמיתי.

כל מה שצריך זה
**חיזוק
לנשמה**

הרבנית
מיטל דאודי
מרצה וסופרת

לחיות באמונה נפילתי, קמתי!

בחור אחד עבר ליד מסעדה והריח ריח שהוא לא יכל לעמוד בפניו... ניגש למארחת שעומדת בכניסה ושאל:

"סליחה, כשר פה?"

"לא", ענתה לו והוסיפה "אנחנו פתוחים בשבת ... אבל האוכל עצמו כולו כשר!"

תאוות האכילה התגברה עליו... ישב ואכל. תוך כדי האוכל - יש לו נקיפות מצפון... הוא אומר לעצמו: "הרי ה' לא שמח שאני אוכל כאן, מקום שלא מכבד את בורא עולם ופותח בשבת... ומי יודע אם הם מערבבים בכלים בשר וחלב וכו'... איך אני יכול לעשות לו את זה...?" - באותו רגע עושה תשובה! "תראה, אבא, איך תאוות האכילה השתלטה עליי... איך ככה נפילתי..." - עצם התשובה בשעת המעשה ומיד אחריו זה דבר עצום וחשוב מאוד להמשך הדרך!

ומה יצר הרע יגרום לאותו בחור לחשוב מיד אחרי הארוחה...?

"ונכשלתי באכילה אסורה, עכשיו אני אלך להתפלל מנחה? מה שווה התפילה שלי עכשיו...?" דווקא עכשיו תבואי לשיעור תורה! דווקא עכשיו, אחרי שאכלת במקום שלא שומר שבת, תברך ברכת המזון בכוונה! עכשיו זה הזמן הכי טוב להתעוררות!

נפילתי? עכשיו קומי!

אחד מתפקידיו העיקריים של היצר הרע זה להפיל את האדם לעצבות. העצבות של אחרי נפילה היא נוראה! והעצבות הזאת יכולה להביא את

האדם לעבור על כל העבירות כולן! יצר הרע ינסה בכל מאודו לגרום לי להמעיט בערכי ובערך מעשי... הוא יבליט את הרע ויקטין את הטוב, הוא יבליט את העבירות וימעט בערכן של המצוות, הוא יזכיר לך בוקר וערב ש"אין עניין שתעשי מצווה אחרי העבירות שעשית... מה זה כבר שווה?"

אשה שומעת שיש מישהי שהיא מכירה שמאושפזת בבית החולים ובלבה מתעורר הרצון לקיים מצוות ביקור חולים, להרוויח איזו מצווה... מיד יצר הרע משתלט עליה ואומר לה: "מה לך ולמצווה הזאת? קודם כל תתקני את כל מה שעשית... יש לך הרבה מה לתקן, המצווה הזאת לא תעזור לך...". הוא יעשה כל שביכולתו כדי לשבור את רוחך! אם מישהי אתמול בערב היתה במסיבה, כשהיא תקום בבוקר יצר הרע יגיד לה: "אתמול רקדת במסיבה ועכשיו את רוצה לברך ברכות השחר...?" - כן, עכשיו היא צריכה לקום להתפלל יותר מתמיד! יצר הרע הפיל אותי אמנם, אבל הוא לא ישאיר אותי על הרצפה...

אם את יודעת את האמת, נפילתי? עכשיו קומי.

אין לך חשק?

תכריחי את עצמך קודם כל לעצור את העבירה, כי את יודעת שזה מזיק לך. תילחמי בכל כוחך, זה מה שיציל אותך. יצר הרע יגרום לך להרגיש הנאה מהעבירות... וזאת הסיבה שקשה כ"כ להפסיק אותן! זה הכיף שיצר הרע יגרום לך להרגיש כי הוא יודע שזה יבוא על חשבון דברים אחרים שהיית יכולה לעשות בזמן הזה שיועילו לך ולבני הבית, יגרום לך להנות מלדבר או לשמוע לשון הרע, יגרום לך להנות מלהעמיד את הבעל במקומו, בפרט בפני אנשים, כי הוא יודע ש"המלבין פני חברו ברבים כאילו שפך דמים!"

אשה שהיתה רגילה להתלבש צנוע ולובשת בגד לא צנוע, צמוד ומראה את צורת הגוף, כולם פתאום יכולים לראות כמה היא רזתה... היא מקבלת המון מחמאות! זה יצר הרע בהתגלמותו... להפוך את העבירה לדבר מהנה, דבר משמח, אחד הדברים שאשה הכי אוהבת זה מחמאה!

אז קודם כל היא חייבת לעצור את ההתדרדרות, עוד לפני שהיא לומדת כיצד לעלות חזרה... יצר הרע לא יתן לה לעבור כ"כ מהר מעבירה למצווה... אז קודם כל עליה למצוא משהו אחר לעשות במקום משהו שחשוב לה, מעניין אותה, משהו שהוא מותר מבחינה הלכתית ומסיח את דעתה... קודם כל להתנתק מהדבר הזה שמשפיע על הרוחניות שלי בכל רגע, ואז לאט לאט, כל פעם לשמוע כמה דקות משיעור תורה... להכניע את היצר הרע בחכמה... נכון, היא לא הופכת לקדושה ברגע אחד, אבל מבלי שהיא תשים לב היא תהיה בהתקדמות נפלאה!

אומר רבי נחמן: "מה שהיה היה - העיקר להתחיל מהתחלה!". אדם נופל לעיתים למקומות חשוכים ונדמה לו שמהנפילה הזאת הוא לא יכול לקום, שהוא נפל חזק מדי ועמוק מדי, שהעבירות קשות מדי, אך רבי נחמן אומר לנו מפורשות - מה שהיה, לא משנה מה זה היה, העיקר שזה היה וזה חלק מהעבר, עכשיו מתחילים מחדש... תמיד אפשר להתחיל מחדש, כל עוד הנר דולק - אפשר לתקן.

נוזלי מותר.

האם מותר לנקז מוגלה/שחורים בשבת?

ראשית יש לדעת שמי שחובלת בגוף ומוציאה דם בשבת עוברת על איסור מהתורה. ולכן, פצע עם מוגלה שבועדות יש שם דם, אסור לנקז בשבת. אבל, שחורים כאלה שלוחצים עליהם יוצא כמין לבן כזה ללא דם כלל, מותר לנקזם בשבת.

מצאתי בשיעור של הבת שלי

כמה כינים, האם מותר להורגן בשבת?

המוצאת כינה בראש בשבת, מותר להורגה. לפי שהכינה אינה נוצרת מזכר ונקבה כמו כל בעל חי אלא מהזיעה ולכן אינה נחשבת כ'בריה'.

האם מותר למרוח על הגוף בשבת

חומר נוזלי דוחה יתושים?

נשים בהלכה

הרב נחיה ברבי
ראש "ענפים בהלכה"
*2381

מוזמנים לשיעורי
אמונה והלכה מפי
הרב יגאל כהן
במדרשת 'פסגות'

לבירורים בוואטסאפ
058-7736363

ימי ראשון ורביעי
19:30
רח' גלים 37, פ"ת

השיעורים
הקבועים

של הרב

יגאל
כהן

יהיו שונים ממך, תמיד יהיו כאלו שיעקפו בתור וכאלו שיתנהגו בצורה לא ראויה, השאלה היא איך אנחנו מסתכלות על זה... איך אני לומדת מזה להיות טובה יותר ולא להסתכל בעין לא טובה על הסביבה. מה יעזור לי לשפוט את כולם? הביקורת שלי תוביל אותי או אותם למקום טוב יותר? כדאי שההסתכלות שלנו על העולם תהפוך לחיובית יותר, טובה יותר, מכילה יותר. כל אחת עם הנסיונות והקשיים שלה... למה שאשפוט אותה לחומרה? אולי היה לה יום קשה? אולי קשה לה עם הילדים בגלל זה היא לא אמרה לי שלום יפה במדרגות הבניין? אולי היא שכחה להזמין אותי

לבר מצווה מטרדות הזמן ולא בכוונה תחילה?
תמיד חשוב מאוד למחול ולסלוח, לא לחכות ליום כיפור הבא. מעכשיו לדון לכף זכות... להבין שאנשים טובים, כולם רוצים טובים. לא להתבלבל. לא לדמיון... לאהוב. ואז כולם יחזירו לך טוב.

תראי כיוון טוב, וה' יתברך יעשה את השאר. בהצלחה רבה!

נופית משולם
מחברת הספר
"תוכו רצוף אהבה"

לאשת
חיל

המלחמה האמיתית

כל אחת מאיתנו מרגישה מלחמה כלשהי בלב שלה, לא נדבר על מלחמות העמים לכל אורך הדורות, עד ימינו אנו. ישנם מלחמות של בן אדם לחברו, אנשים ברחוב לפעמים שופטים את האדם השני שחוצה את הכביש רק בגלל המראה שלו, סתם כי אתה עם מגבעת וחליפה אז אתה כבר מלכלך את הסביבה, או מזלזל במדינה... ולא, זה לא נכון. יש סטיגמות קשות, גם על החרדים וגם על אחינו הרחוקים יותר.

ובתוכנו מה? אם האשה הזו לובשת חצאית כזאת, כנראה היא גם כך וכך... ואם הכיסוי שלה מדי כזה, אז בטח הסגנון שלהם בבית כזה... האם זו הדרך שה' יתברך שמח בה? האם אנחנו צריכות להאמין לזה? זו מלחמה.

המלחמה שלנו להאמין בטוב של כל יהודי ויהודייה שנקרים בדרכנו, לא להתייחס לסגנון לבוש, לתוויות, ולריבועים שהכנסנו אותם... מי אמר שזו האמת?

כל יהודי הוא חלק אלוך ממעל. הוא חלק אמיתי מה' יתברך, מהאור אין סוף של הקב"ה. הוא לא פה בטעות.

ההסתכלות שלנו יכולה להשתנות, המציאות תישאר כמות שהיא. תמיד

מזכת
הרבנים
התאיר גולן

תאיר
ארץ

לנקות את המשקפיים

כשאנחנו מסתכלות על משהי אחרת ושופטות אותה, שאלת את עצמך פעם מה החשד הזה אומר בעצם עלייך?

בפרשת "לך לך" מודגשת מידה מרכזית של אברהם אבינו: עין טובה. אברהם לא חיפש את החסרונות של הסובבים אותו. הוא ראה בכל אדם ניצוץ אלוקי, חיפש את הטוב והשתדל לדון לכל אחד כף זכות. הבעל שם טוב הקדוש הסביר עיקרון עמוק: "הזולת הוא מראה". כשרואים אצל האחר פגם, רפש או נקודה שמעצבנת אותנו, זו הרבה פעמים בבואה של מה שמחכה לתיקון אצלנו בבית פנימה. כל הפוסל - במומו פוסל.

מסופר על הרה"ק רבי צבי הירש מטשורטקוב צ"ל ומשמשו הנאמן, מאיר אנשיל. בבדיקת חמץ גילה הרב כי צרור ובו 500 זהובים שנועדו לנדוניית בתו - נעלם מהמגירה.

החשד המידי של בני הבית נפל על מאיר אנשיל, שהיתה לו גישה חופשית למגירה. מאיר אנשיל ידע שהוא חף מפשע לחלוטין. אבל הוא ידע שאם יחשוף את האמת, בני הבית יפול עליהם אשמה ובושה גדולה על שחשדו

בו לחינם, והוא רצה למנוע מרבו עוגמת נפש.

מה עשה? לקח את כל חסכונו, הלך לרבו, "הודה" בגניבה שלא ביצע מעולם, שילם את כל הסכום מכיסו וספג את הבושה!

רק כעבור זמן התגלתה האמת כשהמבוכה נחשפה על ידי המשטרה. היתה זו המשרתת הגויה! כששאל אותו הרב בתדהמה מדוע לקח על עצמו עוון לא לו, ענה מאיר אנשיל בביטול: העדפתי לשלם מממוני ולספוג חשד, ובלבד שלא לגרום לכם צער ובושה. נשא הרב את ידיו ובירכו: "יהי רצון שבזכות מעשה ההקרבה המופלא שעשית, תבורך מן השמיים בעושר עצום ובנכסים רבים אשר לא יספרו מרוב, אתה וזרעך אחריך לדורי דורות!" ואכן זכה מאיר אנשיל לברכת הרב ולעושר מופלג. שהרי מאיר אנשיל, החשוד הכשר, התעשר במרוצת הימים בעושר מופלג ונעשה לאבי שושלת משפחת "רוטשילד" המפורסמת בעושרה עד היום.

כולנו נופלות בלשפות. קל לקפוץ למסקנות, לחשוד, לראות קודם את המגרעות. אבל אם נזכור שהעין שאנחנו מביטות בה על העולם היא המראה של הנשמה שלנו - אולי נעצור רגע לפני שנחשוד, וננסה לראות את הטוב.

שנזכה ללמוד מאברהם אבינו שחלק ממידת העין הטובה, היא לא לחשוד בשני בלא בירור מספיק.

שבת שלום!

שלחו הודעת
"צרף" מספר

058-77-36363

מעל 50,000

כבר מקבלים את החיזוק היומי
הישר ליוצא

סרטוני חיזוק
ועוד...

לימוד
חובת הלבבות

סרטוני ילדים
AI ב

מפנקסו של מחנך

הרב יעקב עמר
ראש ישיבת 'שלום רב' באשדוד

השתיה הכשרה שהצילה

בפרשת השבוע מתחילים ללמוד על נסיונותיו של אברהם אבינו, אבי האומה היהודית, עוצמתו ומעלתו של אברהם אבינו היא שחקר את האמת ולא היה מושפע מהסביבה וממה יאמרו, וזאת הוא השריש בנו.

סיפר הרב אהרן טויסיג שליט"א יש לו אח שגר בחצור, ובשנת תשל"ט התרחש הסיפור, הוא נסע לירושלים. לא כמו היום שיש תחבורה ישירה, הוא היה צריך לנסוע בחזור לתל אביב, ומשם אוטובוס או מונית לחיפה, וממנה לחצור.

הוא הגיע לתחנת המוניות בתל אביב, נכנס למונית שירות וחיוכה שתתמלא, רק כאשר היו שבעה נוסעים, היתה המונית יוצאת לדרכה, אבל המונית התמלאה בעצלתיים, חלפו עשרים דקות ועדיין המונית לא התמלאה, אחיו הרגיש צימאון, וביקש מהנהג שימתין עד שיקנה שתיה.

הוא ניגש לקיוסק הראשון אך לא היתה שתיה בהכשר מתאים, בימים ההם זה היה דבר שלא קל למצוא אותו, הלך לעוד קיוסק וגם שם לא היה, הלך לעוד וכך בעצם התרחק יותר ויותר מהמונית. עד שבסוף מצא חנות עם שתיה בהכשר מהודר, קנה, ורץ למונית.

בהגיעו מצא את המזוודה שלו שהיתה במונית בחוץ ליד תחנת המוניות. והמונית איננה, הסדרן במקום התנצל בשם הנהג, כי בדיוק שיצא לחפש שתיה הגיעו משפחה עם ישיה אנשים, ולנהג לא היתה לו ברירה אלא להוציא את המזוודה ולנסוע.

אחיו של הרב טויסיג לא התרגז, אמר זה רצון ה' אקבל זאת באהבה, הוא המתין למונית הבאה ונסע בה, אחרי חצי שעה נסיעה המונית נעצרה 'בפקק תנועה', סירנות, הצלה, מכבי אש, ונודע שיש תאונה קשה, המונית התעכבה שעתיים עד שהכביש התפנה, וכבר הספיקו לשמוע שה"י היו בתאונה הרגיבים, וכאשר התקרבו למקום התאונה ראו שמדובר באותה מונית שנסעה והותירה את אחיו, שהיא מרוסקת כולה.

אחיו של הרב טויסיג התחיל לבכות, הנהג שאל אותו מה קרה? והשיב שהוא בעצמו ישב במונית המרוסקת לפני כן, ובגלל שיצא לחפש שתיה כשרה דווקא חייו ניתנו לו במתנה...

אין אף אחד שידוע חשבונות שמים, אבל דבר אחד ברור שמי שהולך עם בורא עולם בלי להתיימשך ובלי להתבלבל בהמשך הדרך מגלה ומזהה שהוא הרוויח. בכח סיפורים אלו לשריש אמונה בנו ובילדינו.

אומנות האהבה

הרב רפאל אוהיון
מחבר הספר "הבודד והשותפה".

העיניו והתענוג שבכבוד

"וְיָרָא כִּי הָרְתָה וְתָקַל גְּבֻרָתָהּ בְּעֵינָיָה". הגר שזכתה להרות לאברהם התחילה לראות את עצמה כגבירה. התוצאה היתה שהיחס שלה לשרה השתנה מן הקצה אל הקצה. התורה מספרת ששרה "עינתה" אותה עד כדי כך שהגר ברחה. אבל איך אפשר לומר על שרה אמנו הצדקת שהיא עינתה אשה הרה?

רבי חיים שמואלביץ זצ"ל מסביר שחלילה לטעון ששרה עינתה אותה. כל מה ששרה עשתה היה להמשיך לדרוש ממנה לנהוג כשפחה. היא לא הוסיפה שום קושי חדש אלא רק החזירה אותה למקומה הטבעי, אלא שבעיני הגר חל שינוי פנימי. ברגע שהיא תפסה את עצמה כגבירה כל דרישה פשוטה הפכה לנטל כבד ולמעין עינוי.

המסר ברור לחיים בכלל ולזוגיות בפרט. לא המציאות היא שקובעת אם דבר קשה או קל אלא הדרך שבה אנחנו מסתכלים עליו.

כשאדם יודע שמשמיתו חשובה יש לו כוחות להתמודד.

אבל כשנדמה לו שהעבודה חסרת ערך או שהאדם שמולו לא ראוי למאמץ גם פעולה קטנה נחוות כעינוי.

אפשר לדמות את זה לעובד שמערץ את המנהל שלו. הוא מוכן להשקיע שעות נוספות, לשים לב לפרטים הקטנים ולעשות הכל עם חיוך. אותו עובד אצל מנהל שהוא מזלזל בו ירגיש שכל משימה קטנה היא סבל.

כך גם בזוגיות. כל זמן שאנחנו מחשיבים ומכבדים את בן הזוג כל בקשה קטנה הופכת למשמחת. להכין קפה, לעזור עם הילדים, לסדר את הבית - כל זה נהיה טבעי ונעים כי מדובר במי שיקר לנו באמת. אבל כשנכנס זלזול ואני מרגיש שאני "האדון" - גם פעולה פשוטה מרגישה כמו עבודה.

יש כאן עקרון יסודי: החשיבות שאנחנו נותנים לאדם קובעת את איכות החיים שלנו אתו. אם אדם מתחיל לראות את בן זוגו כמישהו שלא ראוי לכבודו, הרי שכל בקשה קטנה - להביא כוס מים, לקחת את הילד לגן, לענות על השאלה פשוטה - הופכת למטרד. לעומת זאת, כשיש כבוד, אותן משימות בדיוק מתבצעות בשמחה ובטבעיות.

המפתח המעשי הוא לשאול את עצמנו מדי פעם: מה אני רואה כשאני מסתכל על בן הזוג שלי? האם אני רואה אדם שראוי לכבוד ולהתחשבות, או שמא התפתח אצלי זלזול שגורם לי לחוות כל דבר שהוא מבקש כנטל? הסוד הוא לשמור תמיד על כבוד הדדי, כי כבוד הופך את החיים לקלים ומשמחים, בעוד זלזול הופך אפילו את הדברים הפשוטים לעינוי.

טעמי + המקרא

הרב אלדד נגר
מנהל רוחני בישיבת "יגל ליבי"

מצוות האמונה גם בשעת משבר ח"א

פרשת השבוע לומדים אנו על נסיונו של אברהם אבינו, עזיבת בית אביו, ולקחת שרה לבית פריעה, ולומדים אנו יסוד גדול מאוד באמונה ותפיסת החיים, כיצד ואיך הקב"ה יכול להושיע, אברהם גדל במשפחה עשירה, מסתבר שהיה לו תנאי מחיה טובים מאוד, ופתאום הקב"ה מתגלה אליו ואומר לו "לך לך", הוא עוזב את בית אביו והולך אל הלא נודע, אלא שהקב"ה מבטיח לו ששם הוא יהיה עשיר ויזכה בפרי בטן וברכה רבה, עוני גדול תופס אותו בדרכו, ומכל המקומות הטובים והיפים שעבר, דווקא כנען במקום הגרוע מכל עם רעב ועוני, הקב"ה אומר לו הגעת. איפה עושר ואיפה ברכה? אבל אברהם לא שואל שאלות, מיד זו למצרים במטרה לחזור חזרה לנענן כשיגמר הרעב, אלא

שמיד עם כניסתו לעיר, אשתו נלקחת לבית המלך להיות לו לאשה, ואברהם הולך לו לבדו שוכר מקום לישון, ועולה למיטה לבדו, ואני שואל מה רץ לאברהם בראש ברגעים האלו, אשתו שהוא רגיל בה שנים רבות, האשה הכי מיוחדת וצדיקה בעולם, אצל המלך, וזה כשהקב"ה הבטיח לו ילדים, האם אברהם שאל את עצמו למה בכלל יצאתי מהבית, הבטיחו לי הבטחות תעשה רצון ה' הכל יהיה רק יותר טוב, ונהיה רק יותר גרוע, והרבה יותר גרוע.

ואברהם לא שאל שאלות, הלך עם הקב"ה באש ובמים וקבל באהבה. ובבוקר פתאום מגיעים למקומו שיירה של גמלים מלאים כל טוב ושרה יחד איתם.

נמצא שבשלב שלכאורה הוא כבר אל חזור, שם הקב"ה הושיע, ללמדנו שאף פעם זה לא מאוחר, ותמיד הקב"ה יכול להפוך לטובה, לא פעם נראה לנו שהמשבר שלנו כבר בלתי הפיך, ושום דבר טוב לא יכול לקרות, אבל אברהם מלמד אותנו אחרת, כך גם בנסיונו הראשון אחרי שהוא כבר נפל לכבשן האש, שלכאורה הכל אבוד, מתוך האש הוא ניצל, נמצא שהקב"ה מצפה מאיתנו להבין שהוא כל יכול ותמיד אבל תמיד יכול להושיע.

לפספס את האוצר

מחמוד אהב את חלקת האדמה שלו. בזיעת אפו הפך אותה לפורייה, והיא מצידה השיבה לו ביבול מבורך.

בוקר אחד, בעודו חורש את השדה, נתקעה לפתע המחרשה. מחמוד נאבק, חפר באדמה היבשה, ועיניו נפערו בתדהמה: מולו נחה תיבת עץ עתיקה, מחזוקת בחישוקי נחושת. בתוכה הסתתר אוצר אגדי - כלי זהב בזהב משובצים ביהלומים ואבני חן.

מחמוד מיהר לביתו. אשתו וילדיו התגודדו סביב התיבה נפעמים.

"מה נעשה בארגז הזהב המפואר?" שאלה אשתו. מחמוד זרק את חזהו בגאווה והסביר: "פשוט מאוד! עשירים

ודאי משתמשים בו כדי להגיש תבן נקי לסוסייהם האצילים!". נו, בטח. איך לא חשבה על זה קודם.

וכך, כוסות הזהב המעוטות הוסבו לשוקת עבור התרנגולים, שרשראות הפנינים נכרכו על צמדי הבקר כדי להדק את העול, ומטיל זהב כבד ועתיק הונח כמשקולת לדחיסת גבינת העיזים.

כעבור כמה ימים, עבר שר המחוז בכפר. הוא הזדעזע לראות את אוצרות המלכים מתבוססים בבזבז של הרפת והלול. הוא מיהר לשלוח את נציגו, שרכש ממחמוד את הכלים בסכום עתק.

למחרת, הגיע מחמוד לארמון לקבל את שכרו. לתדהמתו, ראה את שבארגז סודרו בקבוקי יין מיושנים; על השולחן הונחה סלסלת הזהב ובתוכה מאפים מהבילים, וסביבה ניצבו בתפוזרת כוסות החן המשובצות שהכילו יין אדום וריחני; שרשרת הזהב נתלתה בכסא המושל, ומטיל הזהב הונח על גבי שולחן מיוחד והואר באור יקרות.

כשחזר לביתו עם שק מטבעות, פלט מחמוד נחרת בוז: "השר הזה פשוט טיפש! אני השתמשתי בכלים היקרים עבור יצורים חיים - פרות ותרנגולים, והוא מבזבז אותם על דומם - על יין ומאפים..."

נקודה למחשבה: לפני שנמחר לצחוק על מחמוד, כדאי שנבדוק שלא אנו הנמשל.

איברי גופנו הינם כלי זהב יקרים ונדירים שהופקדו בידינו מאת הבורא כדי לקיים את רצונו - לעשות מעשים טובים ולבחור נכון. אך לא פעם, אנחנו לוקחים את הכלים המלכותיים הללו ומשקיעים אותם ב"רפת והלול" של הצרכים החומריים ותאוות שוליים.

התורה מאירה את עינינו בביאור תכלית האדם וכליו. היא מדריכה אותנו כיצד להוציא את הכלים מהחומר, לצחצח אותם, ולהשתמש בהם למטרה הגבוהה והרוחנית שלשמה נוצרו.

נקבע עיתים ללימוד בתורה על מנת שנשכיל להבין כיצד לממש את שליחות חיינו בעולם הזה.

בשביל מה להתפלל

כל יהודי מכיר את המשפט "הכל לטובה", זו היא דרך חיים אמיתית של יהודי המאמין בבורא עולם, שכל מה שהוא עושה לטובה הוא עושה, ואין דבר רע יורד מן השמיים.

גם במצבים שבהם זה נראה בלתי אפשרי להבין מה הסיבה העומדת מאחורי המקרה, אנו מצווים להאמין ולדעת שלכל דבר בעולם יש סיבה. כמו שאמר הבעל שם טוב הקדוש, שגם עלה שנולד מהעץ קבוע לו בהשגחה פרטית מדיקת כמה גלגולים הוא יעבור והיכן בדיוק הוא ינחת.

אז קל וחומר שיהודי, חלילה, שנמצא בצרה, במצב רפואי מורכב או בחובות עצומים, עליו לזכור שמי שקבע במדויק מה הוא יעבור הוא בורא עולם בכבודו ובעצמו, שכולו טוב מוחלט.

אך השאלה הגדולה שהיתה אמורה להישאל מזמן היא: אם אנו בטוחים שהכל לטובתנו המלאה, והמצב הנוכחי נבחר בקפידה עבורנו, אם כן מדוע אנו צריכים להתפלל?

העני אמור, כביכול, להישאר בביתו ולקבל באהבה את מצבו הכלכלי, ולא לבקש מבורא עולם שיפתח את אוצרו הטוב ויתן לו שפע של פרנסה. וכך בכל דבר ועניין - אם אנו מאמינים שהכל לטובה, כביכול, היינו צריכים שלא להתפלל.

שאלה זו שואל רבנו הקדוש, רבי נחמן מברסלב זיע"א, ומתרץ תירוץ מתוך מדבש.

זה לשון קודשו של רבי נחמן מברסלב:

"אך באמת, אף-על-פי-כן האדם צריך להתפלל על כל חסרונותיו. כי קדם שמתפלל האדם, בודאי הוא טובה גדולה כל מה שבא על האדם, ואפילו יסורים חס ושלום, כי אין לו עדין כלים וצנורות לקבל על ידם שפע החסד, ואם ירד החסד קדם תקוני הכלים, יהיו בבחינת רבוי השמן הגורם כבוי הנר, ואז החסד נתהפך לדין קשה חס ושלום, ויוכל לבוא לו על-ידי-זה הזק והפסד חס ושלום, ממקום אחר".

לפני התפילה, באמת היסורים הם הכי טובים עבור האדם, כי יתכן מאוד שברגע שהוא יקבל את השפע, זה עלול להביא אותו לקלקול גדול.

אך ברגע שאדם מתפלל, הוא בונה לעצמו כלים מיוחדים שדרכם הוא יוכל לקבל את המתנות הגדולות מבורא עולם.

ומסביר רבנו הקדוש שזה בדיוק כמו כלי שיש בתוכו שמן ונר. כולם מבינים ששמן מועיל להדלקת האש, אך אם הכלי קטן וישפכו לתוכו כמות גדולה של שמן - השמן רק יזיק.

כך גם אנחנו: לפעמים השפע כבר מוכן עבורנו, אבל עדיין אין לנו את הכלים להכיל אותו.

והתפילה היא זו שבונה את הכלים לקבל את השפע בצורה נכונה, באופן שהחסד לא יהפוך חלילה לדין, אלא יוכל להיות עבורנו ברכה אמיתית.

שבת שלום ומבורך!

ניתן לשלוח הארות והערות על מאמר זה במייל - karovrachok1@gmail.com

חפשו בגוגל "חיות לילדים ענפים" ותהנו מצפייה קסומה

זה כבר סיפור אחר

"חיות לילדים" היא סדרת אנימציה חדשנית בהמשכת AI, עם תוכן חינוכי, ערכי ורוחני שילדים יאהבו והורים יוכלו לסמוך עליו.

לצעוד אל עצמך

פרשת לך לך פותחת באחת הקריאות המפורסמות והעוצמתיות ביותר בתורה. הקדוש ברוך הוא פונה לאברהם אבינו ומצווה אותו: "לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך אל הארץ אשר אראך".

עבור אדם שנמצא בתהליך של תשובה והתחזקות, המילים "לך לך" נושאות משמעות עמוקה. חכמי החסידות מסבירים שהציווי הוא לא רק ללכת למקום גיאוגרפי אחר, אלא "לך לעצמך" - תתנתק מההרגלים הישנים, מהסביבה שמושכת אותך למטה, ותתחל

לצעוד אל עבר הייעוד האמיתי של הנשמה שלך.

אסף, סטודנט צעיר, החל לשמור שבת לאחרונה. השינוי לא היה פשוט. החברים מהאוניברסיטה לא הבינו למה הוא כבר לא מגיע למסיבות בשישי בערב, והמשפחה חששה שהוא "קיצוני". באחד מימי שישי, כשהשבת התקרבה, הוא הרגיש בידות עצומה וחשש כבד מהעתיד ומאין יראו חייו החדשים. הוא נכנס לבית הכנסת השכונתי, ושם ניגש אליו יהודי מבוגר, לחץ את ידו בחום ואמר לו: "ברוך הבא! כל התחלה היא כמו הליכה במדבר, אבל תזכור שמי שנוטש מסלול נח בשביל האמת שלו - השם מחזיק לו את היד". המילים הללו נתנו לאסף את הכח להבין שהוא לא מאבד את עצמו, אלא מוצא את עצמו.

השם שומר על הדרך שלך!

הגמרא במסכת עבודה זרה (דף יז עמוד ב) מזכירה לנו כלל ברזל בעולם התשובה: "כיון שבא אדם לטהר - מסייעין אותו". ברגע שאתה עושה את הצעד הראשון, אפילו הקטן ביותר, נפתחים בשבילך שערי שמים ועוזרים לך מלמעלה.

כשאתה מרגיש שהדרך החדשה מפחידה או מלאה בסימני שאלה, דוד המלך מחזק אותך בספר תהילים (פרק לו, פסוק כג): "מִהָ מַצְעֵדִי גִבֹּר כֹּנֵנִי, וְדַרְכִּי יִחַץ".

אל תפחד מהשינוי. ברגע שאתה חפץ בדרכו של השם, הוא זה שמכוון ומייצב את הצעדים שלך, ומוליך אותך בבטחה אל האור.

חירוק לנוער

הרב דוד פריוף
ראש "מרכז התחברות" ר"ג

תשועה ברב יועץ

איך מחזירים בתשובה?

בסוף ימיו של מרו החפץ חיים זיע"א הגיע אליו יהודי וביקש ברכה, החפץ חיים שאל לשמו, והלה השיב שהוא פלוני מעיירה פלונית, החפץ חיים אמר ליהודי שאינו יכול לברכו, היהודי הנבוך שאל: מדוע כבוד הרב מסרב לברכני, הרי אני מקפיד על כל המצוות קלה כבחמור? הרב אמר שוב: אינני יכול לברכך! היהודי לא הרפה ושאל בקול בוכים: מדוע??? החפץ חיים שאל אותו: אתה זוכר את הילד "לייב דוידוביץ"? ענה היהודי: עכשיו אני מבין! כנראה משהו דיבר עלי לשון הרע אצל הרב. החפץ חיים הזכיר לו מי כתב את ספר שמירת הלשון... ואז היהודי החל להרצות בפני החפץ חיים, כבוד הרב: היה לי תלמוד תורה לתינוקות של בית רבן, והילד לייב דוידוביץ' הגיע עם אמו לתלמוד תורה, והסכמתי לקבלו בתנאי שכר נוחים, אך האמא לא שלמה לי שנה שלימה, לאחר שהזהרתי אף בשנה השנייה והשלישית היתלה בי ולא הגישה את התשלום. בשנה הרביעית זימנתי למשרדי והצבתי בפניה אולטימטום: אם את לא מביאה לי את הכסף כל חודש מראש, אל תביאי את הילד שלך יותר לתלמוד תורה! ובאמת לא ראיתי את פניהם יותר, ואני מרגיש שלם עם זה, משום שהתלמוד תורה יכול היה לקרוס אם הייתי נותן לכאלו מקרים לקרות.

החפץ חיים שהיה זקן ותשוש שאל אותו: אתה יודע מה קורה היום עם "לייב דוידוביץ"? היהודי ענה בחשש: לא!

ואז הזדקף החפץ חיים והחל לספר: מאז שעזב לייב דוידוביץ' את התלמוד תורה, התבולל הוא בין הגויים, והלך ללימודים באוניברסיטאות מוטונפות, והגרוע ביותר שחבר לתנועת הקומוניסטים שקנו אותו בצלחת מרק, וגדל עוד ושינה את שמו ל"לאון טרוצקי" והיה החבר הכי טוב של "לנין" ימח שמו וזכרו במהפכה הירדנה של הבולשביקים, וכשהבולשביקים עלו לשלטון, הדבר הראשון שהוא עשה, סגר את כל התלמודי תורה ברוסיה, ולקח את כל הרבנים המוהלים והשוחטים היהודים, והגלה אותם לסיביר, ועקר את כל התורה מרוסיה. ואם אתה שואל איפה הוא עכשיו, אז חיסלו אותו במקסיקו חייליו של סטלין ימח שמו וזכרו!

ואחרי מה שגרמת אתה עוד רוצה שאני יברך אותך? איך אני יכול לברך אותך??? פרשתנו הנפלאה פותחת בנסיון הראשון (רמב"ם) שהקב"ה נותן לאברהם והוא: "ויאמר ה' אל אברהם לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך אל הארץ אשר אראך (בראשית יב, א), ובאמת אברהם מזדרז ועושה בהידור רב את מצות הבורא: "וְיָחֹץ אֲבְרָם אֶת שָׂרִי אִשְׁתּוֹ וְאֵת לוֹט בֶּן אֲחִיו וְאֵת כָּל רְכוּשׁוֹ אֲשֶׁר רָכָשׁוּ וְאֵת הַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר עָשׂוּ בְּחָרָן: "רש"י הקדוש מיד מפרש לנו מה משמעות המילים "את הנפש אשר עשו בחרן" - שהכניסו תחת כנפי השכינה, אברהם מגייר את האנשים, ושירי מגיירת הנשים, ומעלה עליהם הכתוב כאילו עשאים, (לכן כתוב אשר עשו).

אז איך מחזירים בתשובה? ארגוני התשובה עושים את העבודה הקשה בשטח, אך לפעמים סטנדרטית כגון: חרדי מחויב, ויתור בכביש, שמירת העיניים, ועוד אלפי מעשים כגון אלו, יכולים לשנות חיים של מאות אנשים, קל וחומר שכאשר אדם שאינו שומר תורה ומצוות, נותן לך זכות קדימה בכביש תניף לו יד לאות תודה, ואם עקפו אותך בתור לבנק, תוותר, תוותר, אולי זה יחזיר בתשובה עוד משפחה, וגם אם זה כרוך הפסד כספי קטן או גדול, צריך לשקול במאוזן צדק מה אפשר להרוויח במעשה כזה או אחר, ושלא נגיע לחילה למצב שבשיקול כספי אומלל, נאבד תורה לאלפי אנשים כמו אותו מנהל תלמוד תורה לעיל.

ניתן לשלוח שאלות לרב בנושא < anafeam3@gmail.com

להרבות במה שבאמת חשוב

פרק ב' משנה ז' מלמדת אותנו יסוד גדול בחיים: "הוא היה אומר: מרבה בשר, מרבה רמה... מרבה נכסים, מרבה דאגה... מרבה תורה, מרבה חיים... קנה שם טוב, קנה לעצמו".

המשנה מראה לנו שלא כל דבר שאנחנו מרבים בו באמת מוסיף לנו טוב. יש דברים שנראים לנו מבחוץ כמו הצלחה וברכה, אבל לפעמים הם מביאים איתם גם עומס ודאגות.

בואו נתמקד היום במילים: "מרבה נכסים, מרבה דאגה".

הרבה פעמים אנחנו חושבים שאם יהיו לנו יותר כסף, יותר רכוש ויותר נכסים, אז נרגיש יותר רגועים ושמחים. אבל המשנה מלמדת אותנו שככל שאדם מרבה בנכסים, כך מתרבות גם

הרב יהונתן פרטוש

רב בישיבת "יגל לייב"

וראש מדרשיית ענפים ב"ב

האחריות והדאגות סביבם. במקום שהרכוש ישרת את האדם, לפעמים האדם מתחיל להשתעבד ולרדוף אחרי הרכוש.

האמונה האמיתית היא להבין שכל מה שבזרא עולם נותן לנו - זה בדיוק מה שהכי טוב עבורנו. עלינו להשתדל, לעבוד ולהתקדם, אבל תמיד לזכור שהברכה האמיתית מגיעה ממנו.

כשאדם סומך על הקדוש ברוך הוא בלב שלם ויודע שהכל בהשגחה, הוא זוכה לחיות חיים של רוגע, שמחה ושלווה אמיתית.

ומצד שני מלמדת אותנו המשנה: "מרבה תורה, מרבה חיים" - הדבר שהכי כדאי להרבות בו הוא התורה, המצוות והמעשים הטובים, כי שם נמצאים החיים האמיתיים.

שבת שלום ומבורך

עלילות יגל וסבא דניאל

כותב: הרב אברהם יצחק

תקציר מעמוד 5:

אביתר מכין הזמנות משקעות ומנסה לחלק אותן לחברים, אך איך ילד לא מסכים לקחת! ההזמנות מתפזרות על הרצפה, ואביתר מרגיש צבוב ולגמרי לבד

מִרְנָן הָיָה גָדוֹל הַדּוֹר וְלִמּוֹד אֲלֵפִים

יגל, בוא תשמע ספור מיוחד על מִרְנָן הָרַב עוֹבֵד־יָהּ יוֹסֵף זָ"ל.

סבא, אני ממש מתסכל... תמר החרים את אביתר, ואני ממש מפחד ממנו

בחדרו נשמר כסא מיוחד לילד שהתיתם מאמו. איש לא ישב עליו מלבדו. כך הרב שמר עליו שלא ידרדר.

אתה חשוב לי מאד. אני רוצה שתשב לצדי כשאני לומד, בזכותך אני לומד יותר טוב.

הילד ישב ליד הרב גם כשנפגש עם רבנים חשובים וראשי ממשלות.

אני אלק בדרכו של מִרְנָן ואצמד לצד החלש לצד אביתר!

חברים, אני לא ממשיך עם החרם הזה! היום אני הולך למסבה של אביתר. מי שיש לו אמצ - שיבוא איתי!

אני אוכיח שהחרם שלי הרבה יותר חזק. ואם צריך - גם יגל יצנשו!

ואחרי ככה

נראה אותך דו"ר

חידה ? מי היה אח של נעמה ומי היה בעלה?

תשובה מפרשת כי תבא ! אברהם אבינו, משה רבינו, ודוד המלך.

הילד/ה הזוכה עדיאל לניאדו אלעד

יודעים את התשובה? שלחו לנו לכתובת המייל ואולי תזכו בפרס

anafeamalon@gmail.com

כל מוצר עובר דרכי

זה פשוט לא המקום הטבעי שלי

לדעתי זה רק משדרג את הטעם

אמריץ פר
!גל וליבי

פֶּרֶשֶׁת לך לך

יגל וליבי: לכן גם אנחנו הילדים, יכולים לומר זאת כשאנו קונים משהו לכבוד שבת, או מכינים, ואפשר גם להזכיר או לכתוב שלט להזכיר לכלם לעשות הכל- 'לכבוד שבת קדש'... ועל זה אומר ישעיהו הנביא "וקראת לשבת ענג".

הִיָּה מִסַּע שֶׁל גְּדִילָה פְּנִימִית. הוּא הֶפֶךְ מִבּוֹ אָדָם רָגִיל לְאַבְרָהָם אַבְנִי:
 יְלָדִים יְקָרִים, הֶקְדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא רוֹצֵה שְׁלֹמֵד מֵאַבְרָהָם אַבְנִי שֶׁלִּפְעָמִים
 הַדְּבָרִים הַכִּי יָפִים בְּחַיִּים מִחֲפָז לִבּוֹ מַעְבֵּר לַפָּנָה. כְּשֶׁאֲנַחֲנוּ סוּמְכִים עָלָיו
 וְנַעֲמִידִים לְצֵאת מֵהָאָזוֹר הַנּוֹחַ שְׁלָנוּ - לְלַמֵּד מִשֶּׁהוּ חֵדֵּשׁ, לְעֹזֵר לְמִישֶׁהוּ גַם
 כְּשֶׁזֶה קֶשֶׁה לָנוּ, אוֹ לְנִסּוֹת דִּבֶּר שֶׁמִּפְחִיד אוֹתָנוּ - אֲזַ אֲנַחֲנוּ גְדִלִים וּמְגִלִּים
 כַּמָּה אֲנַחֲנוּ חֻקִּים! שַׁבַּת שְׁלוֹם וּמִבְרָךְ.

מצאו 10 הזד'ים

מהו

הפסוק למסעך צפורה

הילד/ה הזוכה
אברהם כהן
ירושלים

תשובה מפרשת כי תבא:
"ובנית שם מזבח ליהוה אלהיך מזבח
אבנים לא־תניף עליהם ברזל"

יודעים את התשובה
שלחו לנו לכתובת המייל ואולי תזכו בפרס
anafeamalon@gmail.com

שחפץ לקנות ממנו כמות גדולה של סחורה בכפל מחיר, ומצד שני כבוד השבת חשוב לו מאוד. ואז החליט רבי ישראל החלטה גמורה שאינו מוותר על כבוד השבת, ומיהר לסגור את החנות. הגיע ליל שבת, ולאחר הסעודה ולמוד תורה עלה רבי ישראל על מטתו ושקע בשנה עמוקה... והנה גלו לרבי ישראל בחלום שזה היה נסיון מאת ה' לתבדו, לראות האם יותר הוא על כבוד שבת. ובזכות שלא ותר ועמד בנסיון יזכה הוא לבן תלמיד חכם גדול שיוזר הנראה בישראל. וכך היה, שבאותה שנה נולד לו בן שגדל ונהיה תלמיד חכם גדול בישראל, הלא הוא רבי משה איסרליש - הרמ"א, מחבר הספרים "דרכי משה" והגהות על סדר השלחן ערוך. והכל בזכות מסירות נפשו של רבי ישראל איסרליש על כבודה של השבת.

מגיש: הרב
מאור חוביבה

סיפורי צדיקים

לא מפסידים מכבוד השבת

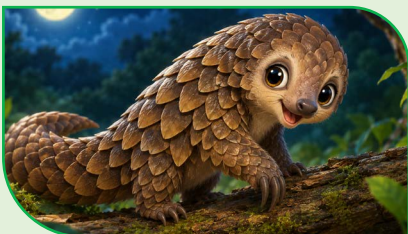
יום ששי, שעת בקר מוקדמת, השוק המרכזי שבפיר קראקא הוקא אדם, הדוכנים מלאים בסחורות יפות ומשפחות לכבוד שבת קדש. גם חנות הבדים של רבי ישראל איסרליש היתה עמוסה וגדושה באנשים שבאו לקנות בדים טובים ומשפחים כדי לתפר מהם בגדים יפים לכבוד שבת. לרבי ישראל היה מנהג חשוב שאתו קים במסירות גדולה - שביום ששי בשעה 12:00 בצוקהרים, חנות הבדים נסגרת, בשביל שייספיק לחזור לביתו ולהכין בנחת את צרכי השבת. שנים רבות חלפו, ומנהג זה של רבי ישראל לא פסק בגלל שכבוד ויקר מאד את יום השבת. ביום ששי אחד, לקראת השעה 12:00 נכנס לחנות אדם מכבד שהיה סוחר גדול, ובקש לקנות מרבי ישראל כמות גדולה מאד של הבדים הכי משפחים ויקרים. רבי ישראל בסבר פנים יפות מיד את כמות הסחורה שבקש ונתן לאיש, אך הוסיף האיש לבקש עוד כמות גדולה של בדים יותר יקרים ומפארים, וגם אז רבי ישראל נתן לו בכבוד גדול את מבוקשו. וכך כמה פעמים בקש אותו סוחר עוד סחורה ועוד סחורה. לבינתים רבי ישראל הסתפל על השעון, וראה ששעת סגירת החנות מתקרבת, בסבר פנים יפות ובחיוך גדול אמר לסוחר שבשעה 12:00 הוא סוגר את החנות. וכשהגיעה השעה בקש מאותו סוחר בלשון רפה לפנות את החנות, וביום ראשון ימשיך את העסקה. הסוחר נדהם מבקשתו של רבי ישראל וחשב בלבו: הלא אני קונה סחורות במחיר גבוה מאד, ומדוע מצוה עלי בעל החנות לצאת מהחנות? ואמר לרבי ישראל שהוא מוכן לשלם סכום גדול יותר על הבדים משום שזה דחוף לו מאד. אמר לו רבי ישראל שישמח להמשיך את העסקה ביום ראשון, "אבל היום, יום ששי - ואינני מוותר על כבודה של השבת, ומוכרח אני לסגור את החנות!"

הסוחר אמר לרבי ישראל שביום ראשון הוא כבר לא יהיה כאן בעיר, כי הוא נוסע היום לעירו וזקוק הוא בדחיפות לבדים, ומוכן הוא לשלם מחיר כפול פי כמה משום של הבדים!!! מחשבותיו של רבי ישראל היו מבבלכות - מצד אחד עומד מולו סוחר חשוב

שמואל
קורייב

פלאות הבריאה

ארקה ודביקה אוסף את החרקים. כך הוא גם מסייע בוסות כמויות הנמלים והטרמיטים בטבע.

רבים מהפנגולינים

פעילים בלילה, ובמינים רבים הנקבה ממליטה גור אחד בכל פעם.

למרבה הצער, הפנגולין נצוד ונסחר באפן בלתי חקי בהקף גדול, ונחשב

לאחד היונקים הנסחרים ביותר בסחר הבלתי חקי.

הפנגולין מזכיר לנו שכל בריה בעולם יקרה, ועלינו לשמור על נפלאות בריאת השם יתברך.

פנגולין – היונק עם השריון

ביערות ובערבות אסיה ואפריקה חי יונק שעלול להראות במבט ראשון כמו זחל משרין. זהו הפנגולין - אחת הבריות המיוחדות שבברא השם יתברך. הפנגולין הוא יונק, וגופו מכסה בקשקשים קשים העשויים קרטין - אותו חמר שממנו עשויות גם הצפרנים שלנו. הוא היונק המכר היחיד שגופו מכסה בשריון כזה. בעולם מקרים שמונה מיני פנגולינים - ארבעה באסיה וארבעה באפריקה.

כשהוא מרגיש מאים, הוא מתכדר לכדור ומגן על בטנו הרפה בעזרת הקשקשים. אבל הפנגולין אינו ציד מפחיד: אין לו שנים, ומזונו מרכב בעקר מנמלים ומטרמיטים. בעזרת טרפים חזקים הוא פותח את קניהם, ובלשון

תורמים ומאירים את העולם

כל הפעילויות מחכות לתרומה שלך

סמינרי קירוב

שבתות חיזוק
לקרוב רחוקים

מרכז תינוקות

מטרנות ומוצרים
חינוכיים לתינוקות

180 אברכים

לימוד תורה בכולל

המסעדה

סיוע לנזקקים

מחסן החסד

חלוקת סלי מזון

שידורים חיים

לזיכוי הרבים בכל
רשתות המדיה

24 שעי קו הלכה

ושיעורים בטלפון

מדרשיות לנוער

מסגרות חיזוק

"יגל ליבי"

ישיבה לבעלי תשובה

03-8000-770

רוצים להיות שותפים? חייגו <

ניתן לקבל את העלון במייל: anafeam3@gmail.com

ניהול: תמר חכם | עורך לשוני: אביתר הלל | ניקוד: שמואל קורייב | עימוד ועיצוב: עינב בשארי

העלון מוקדש להצלחתם של כל חילי צבא ההגנה לישראל ולרפואתם של הפצועים
להקדשת העלון חייגו < 03-8000770

נר תמיד

לע"נ ר' מנשה בן רחל ז"ל
ולע"נ שושנה מהין בת זיוה ע"ה

לזיווג הגון
יעל שמחה בת אסתר

לזיווג הגון
תהילה בת אסתר

לעילוי נשמת
אילה בת מרים

לעילוי נשמת
רפאל יעקב ישראל חי בן איריס